

Arrest

nr. 315 862 van 4 november 2024
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE
Mechelsesteenweg 12/11
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 augustus 2022 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN /oco advocaat T. VAN DEN BOSSCHE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 28 oktober 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 28 juni 2017 neemt de toenmalige commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de toenmalige commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer X van 4 mei 2018 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing. Op 27 juni 2018 neemt de toenmalige commissaris-generaal opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer X van 1 oktober 2018 bevestigt de Raad deze beslissing.

1.2. Op 15 januari 2019 dient verzoeker, zonder België te hebben verlaten, een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 29 maart 2019 neemt de toenmalige commissaris-generaal een beslissing

houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Bij arrest met nummer X van 18 december 2019 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.3. Verzoeker komt volgens zijn verklaringen op 1 juli 2021 België opnieuw binnen zonder enig identiteitsdocument en dient de volgende dag een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 12 augustus 2021 neemt de toenmalige commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

1.4. Op 31 augustus 2018 dient verzoeker een vierde verzoek om internationale bescherming in. Nadat de toenmalige commissaris-generaal dit verzoek op 6 december 2021 ontvankelijk verklaarde, neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) op 26 juli 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 29 juli 2022 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Pasjtoen te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit het dorp Shega in het district Kuz Kunar van de provincie Nangarhar. U studeerde Agricultuur aan de universiteit van Nangarhar en behaalde in 2010 uw diploma.

In juli 2010 begon u te werken voor het Amerikaanse Development Alternative Incorporated (DAI). Uw taak was om toe te zien op de hulp die werd verdeeld onder de lokale boeren. U diende te controleren of de hulp aan de juiste mensen werd gegeven en of alles in goede banen liep, alsook de veiligheidssituatie in het oog te houden. U maakte wekelijks een rapport op met uw bevindingen. U deed dit tot september 2011.

Vervolgens begon u te werken als leider van een team van twintig arbeiders in een project van USAID. Er dienden kanalen gegraven te worden om water naar de heuvels te brengen om een bos te vormen. U leidde uw team bij deze werken. U deed dit werk een vijftal maanden.

Op 23 mei 2012 ging u aan de slag voor National Solidarity Program, onder contract bij International Rescue Committee (IRC). U ging naar dorpen in het district Shinwar van de provincie Nangarhar om humanitaire projecten voor te stellen aan de mensen. U deed dit werk tot 31 december 2013.

Twee maanden voor u stopte kreeg u een eerste telefoon van de taliban. Zij vroegen u om te stoppen met uw werk en hen te vervoegen. U weigerde dit. De volgende dag belden ze opnieuw en vroegen u opnieuw om hen te vervoegen, wat u opnieuw weigerde. U veranderde uw telefoonnummer en nam sindsdien ook regelmatig verlof uit angst voor deze dreigementen, maar u deed uw contract bij IRC wel uit. Even later solliciteerde u terug bij een buitenlandse organisatie, “Cardif” genaamd. U kreeg vervolgens een dreigbrief van de taliban waarin geschreven stond dat u hun eisen had genegeerd en dat zij u waarschuwden dat u nooit meer mocht werken.

U bleef de volgende periode van een jaar en acht maanden werkloos en hielp uw vader op de gronden. Daarna kreeg u een job bij de grenspolitie in Torkham via uw schoonbroer die er commissaris was. U begon te werken op 1 augustus 2015. U werkte als assistent voor de Unie van Commissarissen. Uw job bestond uit het rondbrengen van formulieren aan de commissarissen. U kreeg vervolgens een tweede brief van de taliban waarin zij u waarschuwden dat ze u zouden vermoorden.

U bent uit Afghanistan vertrokken op 14 augustus 2015 en kwam op 28 oktober 2015 in België aan. U vroeg op 29 oktober 2015 asiel aan. Op 29 juni 2017 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan uw tewerkstellingen en de door u voorgehouden vervolgingsfeiten. U ging in beroep tegen deze beslissing. Op 4 mei 2018 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de beslissing van het CGVS en werd de zaak teruggezonden naar het CGVS. Op 28 juni 2018 nam het CGVS opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon gehecht worden aan de door u voorgehouden vervolgingsfeiten, uw profiel als medewerker bij de door u genoemde internationale organisaties en bij de grenspolitie op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen, en omdat u in de stad Jalalabad over veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. U ging in beroep tegen deze beslissing. Op 1 oktober 2018 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS. U diende geen cassatieberoep in tegen de beslissing van de Raad.

U hebt België niet verlaten en diende een eerste volgend verzoek in op 15 januari 2019. In het kader van uw huidig verzoek verklaart u een deel van uw problemen voordien niet te hebben verteld omdat u geen bewijzen had om voor te leggen en omdat u in de zoektocht naar bewijs bang was dat de taliban uw vrouw en familie zou vermoorden. U verklaart dat u in het kader van uw tewerkstelling bij IRC een kamer deelde met uw collega B(...) in Jalalabad. U kwam te weten dat B(...) voor de taliban werkte en besloot niet langer met hem samen te wonen. Twee weken nadien werd B(...) gearresteerd door de special forces. B(...) verbleef 8,5 maanden in de gevangenis. Hij beschuldigde u ervan hem te hebben verklikt, hoorde u van een collega. Toen B(...) vrij kwam, vertrok hij meteen naar de taliban en nam de wapens op. Nadien werd u bedreigd en gevraagd om samen met hen te werken, zoals u eerder in het kader van uw eerste verzoek uiteen had gezet. U kreeg in 2013 problemen en ging naar het districtshuis om klacht in te dienen. Verder verklaart u dat Jalalabad niet veilig is en dat u niet de financiële mogelijkheden hebt om in Jalalabad te wonen. Ter staving van uw eerste volgend verzoek legde u een schrijven van uw vader aan de Afghaanse autoriteiten en een schrijven van uw vader aan de Afghaanse autoriteiten waarbij hij hulp vraagt voor uw kinderen, en de envelop waarmee deze documenten werden verstuurd, neer. Op 1 april 2019 verklaarde het CGVS uw tweede volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk. U ging in beroep tegen deze beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigde de beslissing van het CGVS op 18 december 2019.

Eind 2020 vertrok u naar Frankrijk, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. U verbleef niet in Frankrijk en reisde er slechts maandelijks naartoe. Ongeveer vijf maanden na uw verzoek om internationale bescherming werd u met het vliegtuig teruggestuurd naar België. U diende een tweede volgend verzoek in op 2 juli 2021. In het kader van uw huidig verzoek verklaart u dat B(...) vrijgelaten is uit de gevangenis in 2013. U bent heel bang voor hem en u bent bang voor uw kinderen. Verder verklaart u dat de situatie in Afghanistan nog erger geworden is en dat de taliban nog meer territoria en gevangenis heeft als vroeger. Vervolgens is een jongen van uw wijk ongeveer anderhalve maand geleden ontvoerd en gedood door een onbekende, waardoor u bang bent geworden voor uw kinderen. Daarnaast verklaart u dat hier al zes jaar woont en dat u al heel lang weg bent van uw familie. Dit verzoek werd op 12 augustus 2021 niet-ontvankelijk verklaard.

Op 31 augustus 2021 diende u een vierde verzoek om internationale bescherming in. U beroept zich opnieuw op uw problemen met B(...). U verklaart verder dat er economisch problemen zijn sinds de machtsovername door de taliban.

Ter staving van uw verzoek legt u twee foto's en verschillende posts van Facebook neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u Afghanistan diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

U verklaart problemen te hebben met B(...), ook dokter B(...) genoemd, het hoofd van de veiligheidsdienst van Nangarhar. Uw verklaringen over deze problemen zijn echter dermate vaag en onaannemelijk dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u deze problemen met B(...) niet inriep in het kader van uw eerste verzoek. Zelfs niet in het kader van uw beroepsprocedure tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS. Nochtans geeft u aan dat dit de kern van uw problemen met de taliban betreft (CGVS, p. 9, 13 en 14). Dat u de kern van uw problemen in Afghanistan niet zou hebben aangehaald in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming en u dit plots inroept na uw weigeringsbeslissing maakt dat dit uiterst gemaakt overkomt. Gevraagd waarom u uw problemen met B(...) niet eerder aangaf zegt u dat u geen bewijzen had en u daarom niet geloofd zou worden (CGVS, p. 9). Deze reden voor het verzwijgen van uw problemen met de taliban zijn geenszins overtuigend. U verklaart verder dat u schrik had dat het CGVS IRC zou contacteren

en B(...) via hen zou te weten komen dat u in België internationale bescherming had aangevraagd (CGVS, p. 9). Deze loutere verklaring is evenmin overtuigend. Bovendien geeft u echter nergens aan op welke manier B(...) hiervan op de hoogte zou kunnen komen. Dat u deze problemen niet aanhaalde in uw eerste verzoek, zelfs niet nadat uw aanvraag geweigerd werd vanwege ongeloofwaardige problemen, en u hier geen enkele overtuigende verklaring voor weet te bieden maakt dat ook aan deze nieuwe problemen weinig geloof kan worden gehecht.

Dit wordt bevestigd door de dreigbrieven van de taliban die u neerlegde als bewijs van uw problemen met de taliban in uw eerste verzoek. Immers geeft u toe dat in deze brieven inderdaad niets staat over de arrestatie van B(...) door uw schuld (CGVS, p. 9 en 10). Gevraagd waarom in deze dreigbrief niets staat over de eigenlijke reden waarom zij u zoeken, namelijk de arrestatie van B(...) waar zij u van beschuldigen, zegt u: "die vraag zou je best aan hen stellen". U geeft vervolgens geen verdere informatie meer hierover (CGVS, p. 10). Dit is uiterst vreemd. Immers houdt u nog steeds vol dat uw problemen met de taliban zoals uiteengezet in uw eerste verzoek echt gebeurd zijn en direct volgen op uw problemen met B(...) (verklaring volgend verzoek 15/30716Z, vraag 15). Dat er in de dreigbrieven van de taliban in uw eerste verzoek niets wordt vermeld over uw problemen met B(...) doet verder twijfelen aan de geloofwaardigheid ervan.

Voorts zijn uw verklaringen over deze problemen zelf weinig aannemelijk of overtuigend. Zo werd B(...) gearresteerd, een week nadat hij zijn geheim aan u had verkapt (CGVS, p. 5 en 9). Na een gevangenisstraf van negen maanden werd hij vrijgelaten in 2013 (verklaring volgend verzoek 15/30716Y, vraag 16 en CGVS, p. 13). Nergens uit uw verklaringen in uw opeenvolgende verzoeken blijkt dat u ooit persoonlijk benaderd of gezocht werd bij u thuis. Gevraagd waarom de taliban u nooit zijn komen zoeken bij u thuis zegt u dat B(...) na zijn vrijlating binnen een straal van een aantal kilometer van Jalalabad moest blijven, waarna u dan weer toevoegt dat hij na zijn vrijlating plots verdwenen was (CGVS, p. 13). Deze uitleg verklaart op geen enkele wijze waarom de taliban u nooit zijn komen zoeken bij uw thuis, waar u nog een jaar en acht maanden woonde en op de gronden werkte (CGVS, p. 5). De vraag wordt nogmaals gesteld waarop u zegt dat ze u hebben gebeld en een brief gestuurd. Ze wilden ook zeker zijn dat u daadwerkelijk betrokken was bij de arrestatie van B(...) (CGVS, p. 13). Ook deze verklaring overtuigt allerminst. Dat u aangeeft dat uw problemen met B(...) de oorzaak van al uw problemen met de taliban zijn (CGVS, p. 9, 13 en 14) en dan weer plots verklaart dat ze niets deden omdat ze niet zeker wisten dat u betrokken was bij zijn arrestatie is uiterst incoherent en houdt maar weinig steek.

U verklaart voorts dat uw familie in maart 2022 benaderd is geweest. Gevraagd of zij daarvoor ooit problemen hebben gekend zegt u van niet (CGVS, p. 6). Gevraagd of er nog aanwijzingen waren dat B(...) of de taliban u zochten de jaren sinds uw vertrek antwoordt u: "nee, na mijn vertrek had ik over hem geen informatie". U voegt nog toe te denken dat hij in het buitenland zat (CGVS, p. 8). Gevraagd waarom uw familie nooit benaderd is geweest op zoek naar u verwijst u nogmaals naar de bewegingsrestricties die B(...) opgelegd kreeg na zijn vrijlating (CGVS, p. 8). Dit verklaart niet waarom uw familie nooit benaderd werd door de taliban. Daarom wordt de vraag opnieuw gesteld waarop u dan plots verklaart dat ze blijkbaar geweten moeten hebben dat u het land had verlaten (CGVS, p. 8). Gezien u geenszins uitlegt hoe zij dit zouden hebben kunnen weten zonder uw familie te benaderen kan deze loutere stelling bezwaarlijk overtuigen. Bovendien zwakt u later deze stelling weer af en geeft u aan dat ze misschien de mogelijkheid niet hadden om u thuis te komen zoeken (CGVS, p. 8). Erop gewezen dat ze voor de machtsovername toch ook al de mogelijkheden moeten hebben gehad om u bij u thuis in uw dorp te komen zoeken zegt u dat u niet weet waarom ze niet zijn gekomen (CGVS, p. 8). Dat u verklaart problemen te hebben met de taliban omdat B(...) gearresteerd werd maar in al die jaren nooit gezocht werd bij u thuis maakt deze problemen geenszins aannemelijk.

Uw verklaringen over hoe u te weten kwam dat B(...) – alias dokter B(...), die nu hoofd van de veiligheidsdienst van de taliban is (verklaring volgend verzoek, vraag 18) – bij de taliban zat zijn ook maar vreemd en weinig aannemelijk. U verklaart dat u in de periode van uw werk voor IRC een kamer deelde met B(...), die net als u voor IRC werkte. Op een dag, wanneer jullie samen aan een project werkten in een dorp in Nangarhar, stopte een konvooi van het Afghaanse leger dichtbij jullie. B(...) gaf u vervolgens een gsm. Het leger vertrok vervolgens terug. Die avond vertelde B(...) dat hij bij de taliban zat en opleidingen kreeg in Pakistan. Hij trachtte u te overtuigen om ook de taliban te vervoegen (CGVS, p. 9). Gevraagd waarom hij bekende dat hij een lid van de taliban was zegt u dat u hem vroeg waarom hij de gsm aan u gaf waarna hij met zijn bekentenissen begon – waarbij hij tevens over zijn opleidingen in Pakistan vertelde en u zelfs schriftjes met informatie gaf (CGVS, p. 9 en 11). Nogmaals gevraagd waarom hij plots alles bekende, en tevens dergelijke geheime informatie over de werking van de taliban prijs gaf, kan u louter meegeven: "omdat ik begin te twijfelen waarom hij zijn telefoon aan mij afgaf" (CGVS, p. 11). Dit verklaart geenszins waarom hij meteen al deze informatie aan u meedeelt. U wordt hierop gewezen waarop u dan verklaart dat hij u hiermee ook trachtte te overtuigen om ook de taliban te vervoegen (CGVS, p. 11). Dit houdt maar weinig steek. U wordt gevraagd waarom hij zou denken met deze informatie een medewerker van een internationale organisatie plots te kunnen overtuigen om de taliban te vervoegen maar u kan geen bijkomende informatie geven: "De enige reden dat hij dat vertelde was omdat hij in paniek was en plots telefoon aan mij gaf, dan

heeft hij mij de waarheid verteld" (CGVS, p. 11). Deze oppervlakkige verklaringen over hoe u achter de ware identiteit van dokter B(...) – het huidige hoofd van de veiligheidsdienst van de taliban – zou zijn gekomen zijn weinig geloofwaardig.

U verklaart verder dat hij een week na dit gesprek gearresteerd werd (CGVS, p. 12). Vanaf de dag dat hij u alles bekende was u niet meer naar jullie kamer in Jalalabad gegaan. Hij belde u nog enkele malen om te informeren maar u ging niet meer terug (CGVS, p. 9). Gevraagd of B(...) in deze kamer bleef wonen nadat hij al zijn geheimen over de taliban had verkapt zegt u van wel. Hij bleef ook gewoon werken voor IRC (CGVS, p. 12). Dit is vreemd. Hij verkapte zijn ware identiteit en u weigerde vervolgens in te gaan op zijn verzoek om hen te vervoegen. Hij kon dan ook verwachten dat hij mogelijks in de problemen zou komen indien hij geen voorzorgsmaatregelen zou nemen. Gevraagd of hij iets ondernomen heeft om zich veilig te stellen tegen een arrestatie zegt u dat hij tegen u zei om dit geheim te houden en gaat verder dat u niet weet of hij enige voorzorgsmaatregelen heeft genomen (CGVS, p. 12 en 13). Dat B(...) gewoon op die kamer blijft wonen en blijft werken voor IRC nadat hij al zijn geheimen had prijsgegeven en u duidelijk aangaf niet akkoord te gaan met hem door niet in te gaan op zijn verzoek en daarna zelfs niet meer naar jullie kamer te komen is weinig aannemelijk en doet verder twijfelen aan deze vluchtmotieven.

Bovenstaande vaststellingen maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw problemen met B(...) en de taliban. Uw problemen met de taliban vanwege uw werk werden in uw eerste verzoek reeds ongeloofwaardig geacht.

Wat betreft uw werkzaamheden op zich voor ontwikkelings- en humanitaire organisaties tot 2013 dient gezegd dat u niet kan aantonen dat u voor uw vertrek problemen kreeg met de taliban als gevolg hiervan, hoewel u nog tot augustus 2015 in uw dorp bleef wonen, en er ook geen aanwijzingen zijn dat zij u na uw vertrek ooit hebben gezocht omwille van dit werk. U kan dan ook niet aantonen dat u bij terugkeer plots wel zou worden gezocht omwille van dit werk, waarvan u niet kan aantonen dat de taliban hiervan op de hoogte zijn.

Wat betreft uw werk gedurende tien dagen voor de douanepost in Torkham, waarbij u, louter als burger, formulieren rondbracht (CGVS, p. 15), dient herhaald te worden dat u geen elementen naar voor bracht waaruit zou blijken dat de taliban u ooit gezocht heeft omwille van dit werk of dat zij op de hoogte zouden zijn hiervan, noch dat zij na uw vertrek ooit gepoogd hebben om u te zoeken. U haalt aan dat de taliban u in maart 2022 zouden hebben gezocht. Echter zegt u dat dit in het kader van uw problemen met B(...) was, die niet geloofwaardig zijn (CGVS, p. 7). Nergens uit uw beschrijving van dit incident blijkt dat de taliban u zochten omwille van uw werk voor de buitenlanders of de grenspolitie (CGVS, p. 6 en 7). Bovendien dient gezegd dat deze functie geenszins de zichtbaarheid had en een profiel betreft om aannemelijk te maken dat u bij terugkeer zou worden vervolgd omwille van deze job die u bijna zeven jaar geleden gedurende tien dagen heeft gedaan.

U wordt voorts nog gevraagd op welke wijze de machtsovername een invloed zou kunnen hebben op uw persoonlijke situatie in Afghanistan waarop u opnieuw verwijst naar uw ongeloofwaardige problemen met de taliban. Tevens zegt u dat de taliban op zoek zijn naar mensen die eerder voor buitenlanders hebben gewerkt. Echter dient nogmaals opgemerkt te worden dat zij u en uw familie jarenlang met rust hebben gelaten hoewel u en zij steeds in uw dorp hebben gewoond nadat u met dit werk stopte. Wat betreft het incident van maart 2022 dient eveneens herhaald te worden dat dit verband hield met uw ongeloofwaardige problemen met B(...).

Op de DVZ wordt u eveneens gevraagd naar de machtsovername door de taliban waarop u de economische situatie in Afghanistan aanhaalde en toevoegde dat vrouwen geen rechten hebben (verklaring volgend verzoek). Wat betreft de economische situatie in Afghanistan zal hieronder uitgebreid gemotiveerd worden. Aangaande uw stelling dat vrouwen geen rechten hebben dient gezegd dat u met deze loutere stelling geen persoonlijk vrees kan aantonen bij terugkeer naar Afghanistan.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Wat betreft de foto's en de Facebook-posts over B(...) dient gezegd dat deze geen enkele link bewijzen tussen u en dit hoofd van de veiligheidsdienst van de taliban (verklaring volgend verzoek, vraag 18). Bovendien kunnen

documenten een geloofwaardig relaas kracht bijzetten maar kunnen zij louter op zich de geloofwaardigheid van een relaas niet herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/>

[coi focus. afghanistan. veiligheidssituatie 20220505.pdf](#) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende

experten, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd

Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021.

Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige

schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betwist het besluit van de adjunct-commissaris dat hij geen vluchteling is en citeert de definitie van en de voorwaarden voor het verkrijgen van de vluchtelingenstatus zoals opgenomen in het Verdrag van Genève en in de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU).

Voorts herhaalt verzoeker dat hij in Afghanistan voor buitenlandse organisaties werkte en door de taliban herhaaldelijk werd aangemaand hen te vervoegen, en stelt hij dit bij zijn eerdere asielaanvraag reeds aangehaald te hebben. Verzoeker betoogt dat de taliban op zoek zijn naar "*mensen die eerder voor buitenlanders hebben gewerkt*" en dat het algemeen bekend is dat de taliban in het verleden aan ledenwerving deden en dit nog steeds doen. Hij verwijst in dit kader naar algemene informatie van UNHCR.

Verder gaat verzoeker in op zijn beweerde problemen met B., en betoogt hij dat hij in 2015, bij zijn eerste asielaanvraag, niet op de hoogte was van de regelgeving en gebruiken in België, hij op zijn hoede was en niet wist dat hij vrijuit kon spreken. Hij stelt bij zijn eerste verzoek wel reeds aangehaald te hebben dat hij problemen heeft met de taliban en dreigbrieven van hen ontving, die hij neerlegde. Voorts herhaalt verzoeker dat hij met B. een kamer deelde toen hij voor het International Rescue Committee (IRC) werkte en hij van hem vernam dat hij bij de taliban zat. Verzoeker herhaalt dat B. hem ervan wou overtuigen zich bij de taliban te vervoegen, dat B. niet veel later werd gearresteerd, en verzoeker ervan verdacht werd betrokken te zijn bij zijn arrestatie. Verzoeker voert, onder verwijzing naar algemene informatie van Human Rights Watch, aan dat

de problemen die hij zal ondervinden bij een terugkeer naar Afghanistan bevestigd worden door objectieve landeninformatie. Bovendien is verzoeker van oordeel dat hem het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

Vervolgens geeft verzoeker een theoretische uitleg over het objectief risico op vervolging.

Verzoeker stelt in een volgend onderdeel van zijn middel dat hij al zeven jaar in België woont en gezocht wordt door de taliban. Het land ontvluchten wordt gezien als smaad aan de staat, aldus verzoeker, die stelt dat het lot van velen die het land ontvluchtten en toch terugkeerden onduidelijk is.

Voorts betoogt verzoeker dat de vrees voor vervolging prospectief moet beoordeeld worden. Hij stelt dat hij in het licht van de opgesomde landeninformatie wel degelijk heeft aangetoond dat de kans zeer waarschijnlijk is dat hij bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden.

Aangaande de weigering van de subsidiaire bescherming, stelt verzoeker dat hij *in casu* voldoende aantoont een persoonlijk risico te lopen bij een terugkeer naar Afghanistan, aangezien hij gevangen genomen zal worden en riskeert te worden gedood. Tevens stelt hij dat subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. Indien de adjunct-commissaris hem beschouwt als een gewone burger, zal hij worden geconfronteerd met willekeurig geweld, aldus verzoeker. Minstens, zo stelt verzoeker, dient hem de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend op grond van de socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan. Hij stelt dat uit internationale rapporten en landeninformatie blijkt dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan mogelijks het gevolg is van gedragingen van de taliban, en er indicaties zijn van gedragingen van de taliban die een ontwrichtend effect kunnen hebben op de reeds preciaire socio-economische omstandigheden.

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2. Nieuwe elementen

3.2.1. Op 30 april 2024 legt verzoeker een inventaris met volgende bijkomende stukken neer:

- stuk 1: kopie huurcontract;
- stuk 2: medisch attest echtgenote in Afghanistan van 1 augustus 2023;
- stuk 3: medisch attest echtgenote in Afghanistan van 5 september 2023;
- stuk 4: individuele rekening 2022;
- stuk 5: individuele rekening van 28 juli 2023;
- stuk 6: individuele rekening van 10 november 2023;
- stuk 7: weekoverzicht interim van 1 februari 2023 tot en met 8 februari 2023;
- stuk 8: individuele rekening 2018;
- stuk 9: individuele fiche 2018;
- stuk 10: loonfiches 2017;
- stuk 11: loonfiches 2019.

3.2.2. Op 3 mei 2024 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer na verblijf in het buitenland en waarbij zij, behalve naar landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, verwijst naar de COI Query "*Afghanistan. Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van EUAA van 4 november 2022, de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023, het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022, het rapport "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van EUAA van augustus 2022, het "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van EASO van augustus 2020, het rapport "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van EUAA van augustus 2022, het rapport "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*" van UNAMA van juni 2023, het rapport "*Afghanistan – Country Focus*" van EUAA van december 2023 en de COI Focus "*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*" van 14 december 2023, als bijkomende informatiebronnen.

3.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin hij verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 297 075 van 14 november 2023 en meent dat dezelfde redenering *in casu* moet worden toegepast. Verzoeker betoogt verder dat de rapporten waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen niet voldoende actueel zijn om de veiligheidssituatie in Afghanistan te beoordelen, waarna hij kritiek uit op de analyse van de verwerende partij met betrekking tot de veiligheidssituatie en socio-economische situatie in Afghanistan en de mogelijkheid tot terugkeer, onder verwijzing naar de recente rapporten die de verwerende

partij in haar op 3 mei 2024 neergelegde aanvullende nota aanhaalt, alsook volgende bijkomende landeninformatie:

- Human Rights Watch, "*Out of sight, Afghans are going hungry*", 14 maart 2024;
- Human Rights Watch, "*Afghanistan: aid cutbacks, Taliban abuses imperil health*", 12 februari 2024;
- Khaama "*Swedish Committee halts activities in Afghanistan amid rising pressure*", 17 maart 2024;
- Human Rights Watch, "*Schools are failing boys too*", 6 december 2023;
- Human Rights Watch, "*A Disaster for the Foreseeable Future - Afghanistan's Healthcare Crisis*", februari 2024;
- Ariana News, "*UN Security council extends Afghanistan mission mandate for one year*", 16 maart 2024;
- UNAMA, "*Report on Afghanistan*", 28 februari 2024;
- UNHCR, "*UNHCR and IOM urge Pakistan to maintain protection space for Afghans in need of safety*", 7 oktober 2023.

Tevens voegt verzoeker bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota, blijkens de inventaris, volgende nieuwe stavingstukken:

- stuk 1: foto van 2012 met verzoeker en huidig hoofd van de taliban in Nangarhar, toen ze nog collega's waren;
- stuk 2: foto's van het huidig hoofd van de taliban in Nangarhar op dit moment;
- stuk 3: medische documenten van verzoekers vader.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij Afghanistan diende te verlaten of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, nu (i) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn problemen met B. en de taliban, (ii) hij, wat betreft zijn werkzaamheden voor ontwikkelings- en humanitaire organisaties tot 2013, niet kan aantonen dat hij voor zijn vertrek als gevolg hiervan problemen kreeg met de taliban en er ook geen aanwijzingen zijn

dat zij hem na zijn vertrek ooit hebben gezocht omwille van dit werk, (iii) niet blijkt dat hij omwille van zijn werk gedurende tien dagen voor de douanepost in Torkham gezocht zou worden door de taliban en deze functie bovendien geenszins de zichtbaarheid had en een profiel betreft om aannemelijk te maken dat hij omwille van deze functie zou worden vervolgd, (iv) er wat betreft de economische situatie in Afghanistan verder in de bestreden beslissing uitgebreid wordt gemotiveerd en (v) hij met de loutere stelling dat vrouwen geen rechten hebben in Afghanistan geen persoonlijke vrees kan aantonen bij terugkeer, omdat (B) de door verzoeker neergelegde documenten geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen, omdat (C) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, omdat (D) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en verzoeker evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien, en omdat (E) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij een terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verwijst in het kader van huidig (vierde) verzoek om internationale bescherming naar zijn eerder aangehaalde problemen met B., die momenteel het hoofd zou zijn van de nationale veiligheidsdienst van de taliban in Nangarhar, en stelt tevens dat er in Afghanistan economische problemen zijn sinds de machtsvername door de taliban. Verzoeker herhaalt dat hij in het verleden voor verschillende humanitaire en ontwikkelingsorganisaties gewerkt heeft, namelijk Development Alternative Incorporated (DAI), USAID en IRC. In het kader van zijn tewerkstelling bij IRC zou verzoeker een kamer gedeeld hebben met zijn collega B. in Jalalabad. Verzoeker zou te weten gekomen zijn dat B. voor de taliban werkte, en nadat B. verzoeker gevraagd zou hebben de taliban te vervoegen, zou verzoeker besloten hebben niet meer met hem samen te wonen. Twee weken later zou B. gearresteerd zijn door de *special forces* en enkele maanden in de gevangenis hebben doorgebracht. Verzoeker zou van een collega gehoord hebben dat B. hem ervan beschuldigde hem te hebben verklikt. Toen B. vrij kwam, zou verzoeker door de taliban bedreigd zijn en zouden zij gevraagd hebben met hen samen te werken. In het najaar van 2013 zou verzoeker een eerste telefoontje van de taliban ontvangen hebben, waarin zij hem vroegen te stoppen met zijn job en hen te vervoegen. Verzoeker zou dit geweigerd hebben. De volgende dag zouden de taliban verzoeker opnieuw gebeld hebben, doch opnieuw zou verzoeker geweigerd hebben in te gaan op hun eisen. Nadat zijn contract bij IRC was afgelopen, zou verzoeker terug bij een buitenlandse organisatie, genaamd Cardif, aan de slag gegaan zijn. Verzoeker zou vervolgens een dreigbrief van de taliban gekregen hebben, waarin hij gewaarschuwd zou zijn dat hij nooit meer zou mogen werken. Na anderhalf jaar werkloos geweest te zijn en zijn vader op de velden geholpen te hebben, zou verzoeker gedurende tien dagen bij de grenspolitie in Torkham gewerkt hebben. Hij zou toen een tweede dreigbrief van de taliban gekregen hebben, waarin stond dat ze verzoeker zouden vermoorden. Verzoeker verklaart Afghanistan op 14 augustus 2015 te hebben verlaten.

De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt ten aanzien van zijn land van herkomst, Afghanistan.

Te dezen motiveert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“U verklaart problemen te hebben met B(...), ook dokter B(...) genoemd, het hoofd van de veiligheidsdienst van Nangarhar. Uw verklaringen over deze problemen zijn echter dermate vaag en onaannemelijk dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u deze problemen met B(...) niet inriep in het kader van uw eerste verzoek. Zelfs niet in het kader van uw beroepsprocedure tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS. Nochtans geeft u aan dat dit de kern van uw problemen met de taliban betreft (CGVS, p. 9, 13 en 14). Dat u de kern van uw problemen in Afghanistan niet zou hebben aangehaald in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming en u dit plots inroept na uw weigeringsbeslissing maakt dat dit uiterst gemaakt overkomt. Gevraagd waarom u uw problemen met B(...) niet eerder aangaf zegt u dat u geen bewijzen had en u daarom niet geloofd zou worden (CGVS, p. 9). Deze reden voor het verzwijgen van uw problemen met de taliban zijn geenszins overtuigend. U verklaart verder dat u schrik had dat het CGVS IRC zou contacteren en B(...) via hen zou te weten komen dat u in België internationale bescherming had aangevraagd (CGVS, p. 9). Deze loutere verklaring is evenmin overtuigend. Bovendien geeft u echter nergens aan op welke manier B(...) hiervan op de hoogte zou kunnen komen. Dat u deze problemen niet aanhaalde in uw eerste verzoek, zelfs niet nadat uw aanvraag geweigerd werd vanwege ongeloofwaardige problemen, en u hier geen enkele overtuigende verklaring voor weet te bieden maakt dat ook aan deze nieuwe problemen weinig geloof kan worden gehecht.

Dit wordt bevestigd door de dreigbrieven van de taliban die u neerlegde als bewijs van uw problemen met de taliban in uw eerste verzoek. Immers geeft u toe dat in deze brieven inderdaad niets staat over de arrestatie van B(...) door uw schuld (CGVS, p. 9 en 10). Gevraagd waarom in deze dreigbrief niets staat over de eigenlijke reden waarom zij u zoeken, namelijk de arrestatie van B(...) waar zij u van beschuldigen, zegt u: “die vraag zou je best aan hen stellen”. U geeft vervolgens geen verdere informatie meer hierover (CGVS, p. 10). Dit is uiterst vreemd. Immers houdt u nog steeds vol dat uw problemen met de taliban zoals uiteengezet in uw eerste verzoek echt gebeurd zijn en direct volgen op uw problemen met B(...) (verklaring volgend verzoek 15/30716Z, vraag 15). Dat er in de dreigbrieven van de taliban in uw eerste verzoek niets wordt vermeld over uw problemen met B(...) doet verder twijfelen aan de geloofwaardigheid ervan.

Voorts zijn uw verklaringen over deze problemen zelf weinig aannemelijk of overtuigend. Zo werd B(...) gearresteerd, een week nadat hij zijn geheim aan u had verklapt (CGVS, p. 5 en 9). Na een gevangenisstraf van negen maanden werd hij vrijgelaten in 2013 (verklaring volgend verzoek 15/30716Y, vraag 16 en CGVS, p. 13). Nergens uit uw verklaringen in uw opeenvolgende verzoeken blijkt dat u ooit persoonlijk benaderd of gezocht werd bij u thuis. Gevraagd waarom de taliban u nooit zijn komen zoeken bij u thuis zegt u dat B(...) na zijn vrijlating binnen een straal van een aantal kilometer van Jalalabad moest blijven, waarna u dan weer toevoegt dat hij na zijn vrijlating plots verdwenen was (CGVS, p. 13). Deze uitleg verklaart op geen enkele wijze waarom de taliban u nooit zijn komen zoeken bij uw thuis, waar u nog een jaar en acht maanden woonde en op de gronden werkte (CGVS, p. 5). De vraag wordt nogmaals gesteld waarop u zegt dat ze u hebben gebeld en een brief gestuurd. Ze wilden ook zeker zijn dat u daadwerkelijk betrokken was bij de arrestatie van B(...) (CGVS, p. 13). Ook deze verklaring overtuigt allerminst. Dat u aangeeft dat uw problemen met B(...) de oorzaak van al uw problemen met de taliban zijn (CGVS, p. 9, 13 en 14) en dan weer plots verklaart dat ze niets deden omdat ze niet zeker wisten dat u betrokken was bij zijn arrestatie is uiterst incoherent en houdt maar weinig steek.

U verklaart voorts dat uw familie in maart 2022 benaderd is geweest. Gevraagd of zij daarvoor ooit problemen hebben gekend zegt u van niet (CGVS, p. 6). Gevraagd of er nog aanwijzingen waren dat B(...) of de taliban u zochten de jaren sinds uw vertrek antwoordt u: “nee, na mijn vertrek had ik over hem geen informatie”. U voegt nog toe te denken dat hij in het buitenland zat (CGVS, p. 8). Gevraagd waarom uw familie nooit benaderd is geweest op zoek naar u verwijst u nogmaals naar de bewegingsrestricties die B(...) opgelegd kreeg na zijn vrijlating (CGVS, p. 8). Dit verklaart niet waarom uw familie nooit benaderd werd door de taliban. Daarom wordt de vraag opnieuw gesteld waarop u dan plots verklaart dat ze blijkbaar geweten moeten hebben dat u het land had verlaten (CGVS, p. 8). Gezien u geenszins uitlegt hoe zij dit zouden hebben kunnen weten zonder uw familie te benaderen kan deze loutere stelling bezwaarlijk overtuigen. Bovendien zwakt u later deze stelling weer af en geeft u aan dat ze misschien de mogelijkheid niet hadden om u thuis te komen zoeken (CGVS, p. 8). Erop gewezen dat ze voor de machtsovername toch ook al de mogelijkheden moeten hebben gehad om u bij u thuis in uw dorp te komen zoeken zegt u dat u niet weet waarom ze niet zijn gekomen (CGVS, p. 8). Dat u verklaart problemen te hebben met de taliban omdat B(...) gearresteerd werd maar in al die jaren nooit gezocht werd bij u thuis maakt deze problemen geenszins aannemelijk.

Uw verklaringen over hoe u te weten kwam dat B(...) – alias dokter B(...), die nu hoofd van de veiligheidsdienst van de taliban is (verklaring volgend verzoek, vraag 18) – bij de taliban zat zijn ook maar vreemd en weinig aannemelijk. U verklaart dat u in de periode van uw werk voor IRC een kamer deelde met B(...), die net als u voor IRC werkte. Op een dag, wanneer jullie samen aan een project werkten in een dorp in Nangarhar, stopte een konvooi van het Afghaanse leger dichtbij jullie. B(...) gaf u vervolgens een gsm. Het leger vertrok vervolgens terug. Die avond vertelde B(...) dat hij bij de taliban zat en opleidingen kreeg in Pakistan. Hij trachtte u te overtuigen om ook de taliban te vervoegen (CGVS, p. 9). Gevraagd waarom hij bekende dat hij een lid van de taliban was zegt u dat u hem vroeg waarom hij de gsm aan u gaf waarna hij met zijn bekentenissen begon – waarbij hij tevens over zijn opleidingen in Pakistan vertelde en u zelfs schriftjes met informatie gaf (CGVS, p. 9 en 11). Nogmaals gevraagd waarom hij plots alles bekende, en

tevens dergelijke geheime informatie over de werking van de taliban prijs gaf, kan u louter meegeven: "omdat ik begin te twifelen waarom hij zijn telefoon aan mij afgaf" (CGVS, p. 11). Dit verklaart geenszins waarom hij meteen al deze informatie aan u meedeelt. U wordt hierop gewezen waarop u dan verklaart dat hij u hiermee ook trachtte te overtuigen om ook de taliban te vervoegen (CGVS, p. 11). Dit houdt maar weinig steek. U wordt gevraagd waarom hij zou denken met deze informatie een medewerker van een internationale organisatie plots te kunnen overtuigen om de taliban te vervoegen maar u kan geen bijkomende informatie geven: "De enige reden dat hij dat vertelde was omdat hij in paniek was en plots telefoon aan mij gaf, dan heeft hij mij de waarheid verteld" (CGVS, p. 11). Deze oppervlakkige verklaringen over hoe u achter de ware identiteit van dokter B(...) – het huidige hoofd van de veiligheidsdienst van de taliban – zou zijn gekomen zijn weinig geloofwaardig.

U verklaart verder dat hij een week na dit gesprek gearresteerd werd (CGVS, p. 12). Vanaf de dag dat hij u alles bekende was u niet meer naar jullie kamer in Jalalabad gegaan. Hij belde u nog enkele malen om te informeren maar u ging niet meer terug (CGVS, p. 9). Gevraagd of B(...) in deze kamer bleef wonen nadat hij al zijn geheimen over de taliban had verklapt zegt u van wel. Hij bleef ook gewoon werken voor IRC (CGVS, p. 12). Dit is vreemd. Hij verklapte zijn ware identiteit en u weigerde vervolgens in te gaan op zijn verzoek om hen te vervoegen. Hij kon dan ook verwachten dat hij mogelijks in de problemen zou komen indien hij geen voorzorgsmaatregelen zou nemen. Gevraagd of hij iets ondernomen heeft om zich veilig te stellen tegen een arrestatie zegt u dat hij tegen u zei om dit geheim te houden en gaat verder dat u niet weet of hij enige voorzorgsmaatregelen heeft genomen (CGVS, p. 12 en 13). Dat B(...) gewoon op die kamer blijft wonen en blijft werken voor IRC nadat hij al zijn geheimen had prijsgegeven en u duidelijk aangaf niet akkoord te gaan met hem door niet in te gaan op zijn verzoek en daarna zelfs niet meer naar jullie kamer te komen is weinig aannemelijk en doet verder twifelen aan deze vluchtmotieven.

Bovenstaande vaststellingen maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw problemen met B(...) en de taliban. Uw problemen met de taliban vanwege uw werk werden in uw eerste verzoek reeds ongeloofwaardig geacht.

Wat betreft uw werkzaamheden op zich voor ontwikkelings- en humanitaire organisaties tot 2013 dient gezegd dat u niet kan aantonen dat u voor uw vertrek problemen kreeg met de taliban als gevolg hiervan, hoewel u nog tot augustus 2015 in uw dorp bleef wonen, en er ook geen aanwijzingen zijn dat zij u na uw vertrek ooit hebben gezocht omwille van dit werk. U kan dan ook niet aantonen dat u bij terugkeer plots wel zou worden gezocht omwille van dit werk, waarvan u niet kan aantonen dat de taliban hiervan op de hoogte zijn.

Wat betreft uw werk gedurende tien dagen voor de douanepost in Torkham, waarbij u, louter als burger, formulieren rondbracht (CGVS, p. 15), dient herhaald te worden dat u geen elementen naar voor bracht waaruit zou blijken dat de taliban u ooit gezocht heeft omwille van dit werk of dat zij op de hoogte zouden zijn hiervan, noch dat zij na uw vertrek ooit gepoogd hebben om u te zoeken. U haalt aan dat de taliban u in maart 2022 zouden hebben gezocht. Echter zegt u dat dit in het kader van uw problemen met B(...) was, die niet geloofwaardig zijn (CGVS, p. 7). Nergens uit uw beschrijving van dit incident blijkt dat de taliban u zochten omwille van uw werk voor de buitenlanders of de grenspolitie (CGVS, p. 6 en 7). Bovendien dient gezegd dat deze functie geenszins de zichtbaarheid had en een profiel betreft om aannemelijk te maken dat u bij terugkeer zou worden vervolgd omwille van deze job die u bijna zeven jaar geleden gedurende tien dagen heeft gedaan.

U wordt voorts nog gevraagd op welke wijze de machtsovername een invloed zou kunnen hebben op uw persoonlijke situatie in Afghanistan waarop u opnieuw verwijst naar uw ongeloofwaardige problemen met de taliban. Tevens zegt u dat de taliban op zoek zijn naar mensen die eerder voor buitenlanders hebben gewerkt. Echter dient nogmaals opgemerkt te worden dat zij u en uw familie jarenlang met rust hebben gelaten hoewel u en zij steeds in uw dorp hebben gewoond nadat u met dit werk stopte. Wat betreft het incident van maart 2022 dient eveneens herhaald te worden dat dit verband hield met uw ongeloofwaardige problemen met B(...).

Op de DVZ wordt u eveneens gevraagd naar de machtsovername door de taliban waarop u de economische situatie in Afghanistan aanhaalde en toevoegde dat vrouwen geen rechten hebben (verklaring volgend verzoek). Wat betreft de economische situatie in Afghanistan zal hieronder uitgebreid gemotiveerd worden. Aangaande uw stelling dat vrouwen geen rechten hebben dient gezegd dat u met deze loutere stelling geen persoonlijk vrees kan aantonen bij terugkeer naar Afghanistan.

(...)

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Wat betreft de foto's en de Facebook-posts over B(...) dient gezegd dat deze geen enkele link bewijzen tussen u en dit hoofd van de veiligheidsdienst van de taliban (verklaring volgend verzoek, vraag 18)."

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing, op basis waarvan de adjunct-commissaris terecht besluit dat verzoeker zijn vluchtrelaas niet aannemelijk maakt en zijn verklaringen over de gebeurtenissen die de aanleiding zouden hebben gevormd voor zijn vertrek niet kunnen overtuigen, te weerleggen of te ontkrachten.

Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij evenwel in gebreke blijft.

Verzoeker blijft in zijn verzoekschrift in wezen steken in het herhalen van zijn eerdere verklaringen aangaande zijn voormalig werk voor buitenlandse organisaties en zijn beweerde problemen met B. en bijgevolg de taliban. Zo stelt hij dat hij werd aangemaand zich bij hen te voegen, dat hij vernam dat B. heimelijk bij de taliban zat, dat B. gearresteerd werd en dat hij er door B. van verdacht werd betrokken te zijn bij deze arrestatie. Met deze loutere herhaling brengt verzoeker geen concrete elementen of argumenten aan die bovenstaande pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing kunnen weerleggen of ontkrachten.

Waar verzoeker aanvoert dat hij zijn problemen met B. niet aanhaalde tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming, omdat hij op zijn hoede was en niet wist dat hij vrijuit kon spreken, wijst de Raad erop dat aan het begin van verzoekers eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) werd benadrukt dat het persoonlijk onderhoud vertrouwelijk is en het belangrijk is de waarheid te vertellen (administratief dossier, stuk 8, 'voorgaande verzoeken', notities van het persoonlijk onderhoud van 9 januari 2017, p. 2). De omstandigheid dat verzoeker op zijn hoede geweest zou zijn, doet bovendien niets af aan de op hem rustende medewerkingsplicht, die vereist dat hij van bij aanvang van de procedure waarheidsgetrouwe en volledige verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt over de kern van zijn relaas en de reden van zijn vertrek uit Afghanistan. Verzoeker bleef hiertoe evenwel in gebreke.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift op algemene wijze stelt dat "*het algemeen bekend (is) dat de Taliban in het verleden aan ledenwerving deed en dit nog steeds doet*" en dat "*de problemen die hij zal ondervinden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst worden bevestigd door objectieve landeninformatie*", brengt hij evenmin concrete elementen en argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op de pertinente analyse van de adjunct-commissaris. Gelet op het geheel van de hoger aangehaalde terechte vaststellingen en overwegingen, die betrekking hebben op de door verzoeker aangehaalde persoonlijke vervolgingsfeiten en vrees en die door verzoeker niet op dienstige wijze worden betwist, laat staan weerlegd, is een loutere verwijzing naar een algemene situatie en informatie die geen betrekking heeft op verzoekers persoon *in casu* niet dienstig. Verzoeker dient zijn voorgehouden vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken, doch blijft daartoe in gebreke.

Verzoeker legt ter terechtzitting bij aanvullende nota foto's neer van zichzelf en B. in 2012 toen ze collega's waren en van B. op dit moment (aanvullende nota verzoeker neergelegd ter terechtzitting, stukken 1 en 2). Uit deze foto's kan echter niet afgeleid worden dat de persoon op deze foto's effectief B. zou zijn, noch kan objectief worden vastgesteld dat de persoon op de foto uit 2012 dezelfde is als de persoon op de meer recente foto's. Bovendien toont verzoeker met deze foto's de persoonlijke problemen aan die hij met B. gehad zou hebben. Bovendien merkt de Raad op dat de bewijswaarde van dergelijke foto's beperkt is, daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld.

De medische documenten die verzoeker neerlegt aangaande zijn echtgenote en vader (bijkomende stukken verzoeker neergelegd op 30 april 2024, stukken 2 en 3; aanvullende nota verzoeker neergelegd ter terechtzitting, stuk 3), hebben louter betrekking op hun medische toestand, maar hebben geen uitstaans met verzoekers vluchtmotieven.

Tot slot merkt de Raad op dat de algemene informatie waarnaar verzoeker verwijst in zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota geen betrekking heeft op zijn persoonlijke situatie en derhalve niet volstaat om het bestaan van een persoonlijke vrees in zijn hoofd aan te tonen. De overige door verzoeker neergelegde stukken hebben louter betrekking op verzoekers leven en verblijfsomstandigheden in België en zijn derhalve evenmin van aard zijn verklaringen met betrekking tot de redenen van zijn vertrek uit Afghanistan te ondersteunen (bijkomende stukken verzoeker neergelegd op 30 april 2024, stukken 1 en 4-11).

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, acht de Raad de voorgaande bevindingen ruim voldoende om, in navolging van de adjunct-commissaris, te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering problemen te hebben met B. en de taliban.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift nog aan dat hij bang is om naar Afghanistan terug te keren omdat hij al zeven jaar in België woont en het land ontvluchten zou worden gezien als smaad aan de staat. In zijn aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting betoogt verzoeker dat een terugkeer naar Afghanistan voor hem ondenkbaar is, gezien het risico als verwesterd te worden gepercipieerd.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de-factoregering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de talibanversie van de sharia (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de-facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de-factoregering opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het '*Taliban General Directorate of Intelligence*' (GDI) en een aantal de-factostaatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de-factoregering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan Targeting of individuals*", augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de de-factoregering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kaboel verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan Targeting of individuals*", augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden

door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus “*Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder talibanrechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle talibanrechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – i.e. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door het MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In voormeld Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de-factorechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers. AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende talibanopperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hocbeslissingen, bijvoorbeeld door leden van het MPVPV en de de-factopolitie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van het MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stellen over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord geven naar het politiebureau brengen (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (DIS, “*Afghanistan Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale mediaprofielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, “*Afghanistan*

Country Focus", december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor Communicatie en Informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan Targeting of individuals", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale medianetwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (DIS, "Afghanistan Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlieten in gevaar worden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 december 2021, in EUAA "Afghanistan Targeting of individuals", augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjtoen-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pasjtoengebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan Targeting of individuals", augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens voormeld Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA "Afghanistan Targeting of individuals", augustus 2022, p. 53-55; Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 148-149; COI Focus "Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: DIS, "Afghanistan Taliban's impact on the population", June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "Afghanistan Targeting of individuals", augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 44).

Het Noorse LandInfo benadrukt dat de Afgaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de-facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus "Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, "Afghanistan Targeting of individuals", augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa, louter omwille van zijn verblijf aldaar, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Met de loutere verwijzing in het voorliggende verzoekschrift naar zijn reeds zeven jaar (inmiddels negen jaar) durende verblijf in België toont verzoeker niet *in concreto* aan dat dit hem dermate zou hebben veranderd dat hij thans verwesterd is of bij terugkeer naar Afghanistan als dusdanig zal worden beschouwd en om die reden zal worden gevisieerd door de taliban. Zo uit verschillende door verzoeker bijgebrachte documenten, met name een kopie van zijn huurcontract, individuele rekeningen, loonfiches en een weekoverzicht van een interim-job (bijkomende stukken verzoeker neergelegd op 30 april 2024), verzoekers motivatie om te werken kan blijken, dient de Raad vast te stellen dat deze documenten niet van die aard zijn om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van zijn werk en verblijf in België bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. De Raad benadrukt hierbij dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd, dan wel dat als dusdanig kan worden gepercipieerd, of dat bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet

van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet-naleving van heersende regels en normen in Afghanistan. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker stelt in zijn aanvullende nota dat er een gebrek is aan informatie met betrekking tot de terugkeer naar Afghanistan na een verblijf in het Westen. De Raad is zich ervan bewust dat de machtsvername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsvername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviséerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Waar verzoeker in zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota onderstreept dat het standpunt van UNHCR en de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) betreffende een stop op gedwongen terugkeer ongewijzigd blijft en ter staving hiervan citeert uit het persbericht "*UNHCR and IOM urge Pakistan to maintain protection space for Afghans in need of safety*" van 7 oktober 2023, wijst de Raad erop dat dit betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire

systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

3.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet

langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-runaanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enzovoort) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Wat betreft 2023, wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen, waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na talibanacties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 31). Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na talibanoperaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, talibanfunctionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals sjiitische Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (waaronder de Russische en Pakistaanse ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI "*Query Afghanistan*", november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde UCDP 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten, waarvan de meeste plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 29-30).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, "*Afghanistan Security Situation*", augustus 2022, p. 62, en UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. '*Explosive remnants of war*' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van '*targeted killings*'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de

burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *“Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”*, juni 2023).

De Mensenrechtenraad van de VN stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘armed clashes’, luchtaanvallen en incidenten met IED’s alle met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio’s zijn teruggekeerd (EUAA *“Country Guidance Afghanistan”*, januari 2023, p. 124). Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio’s van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio’s (EUAA *“Afghanistan Country Focus”* van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *“Country Guidance Afghanistan”* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *“Afghanistan Country Focus”* van december 2023 nog steeds actueel.

De Raad herhaalt dat de kritiek van verzoeker op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat, mede gelet op de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de verwerende partij bij haar op 3 mei 2024 neergelegde aanvullende nota, er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door de verwerende partij bij haar op 3 mei 2024 neergelegde aanvullende nota). De informatie waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift en ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota verwijst, is dezelfde als, of ligt minstens in lijn met, deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *“Country Guidance Afghanistan”* van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Waar verzoeker in zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota nog verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 297 075 van 14 november 2023, dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

3.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.8. Waar verzoeker ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend vierentwintig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT